

La Tatà i l'estanc de Begur

Els meus primers records d'infantesa, per bé que vagues i confusos, pertanyen a l'actual estanc de Begur. Les fotografies que corren per casa així ho ratifiquen: passo del bressol a la botiga en poc més de tres mesos. I és que la meua vida i la de l'estanc semblen desenvolupar-se paral·lelament; no en va la Gracieta sempre em deia que l'estanc i jo teníem la mateixa edat.

Arrapat a les lleixes de revistes, emparat per la mirada inquieta de la meua mare, hi aprenc a caminar amb més d'un ensurt. Ara a sobre el taulell, ara dins la cadireta del magatzem, paro atenció a tothom que s'hi acostava a comprar *La Vanguardia* o un paquet d'Ideales. M'hi sento com a casa i, per a joia dels adults, començo a balbucejar les primeres paraules. De tota manera, el nom de "Gracieta" és per a mi encara impronunciable i, amb l'acostumat pragmatisme dels nens, li dic "Tatà". Des de llavors, aquest serà el nom amb què sempre l'anomenaré

afectuosament (i no només jo, sinó tots els de la meua família i, fins i tot, altra gent que també l'estimava molt).

La Tatà m'agafa a coll i somriu cofoia, o em renya una mica a contracor perquè rebrego els *tebeos*, però en tot moment noto la seva estima i la seva immensa generositat. Sempre hi ha una bossa de caramels, o una joguina o una carícia tranquil·litzadora. Em passo hores i hores llegint contes darrere el taulell o assegut en una caixa de Ducados dibuixant ninots amb poca traça. En sortir de l'escola, baixo corrents a veure-la i em quedo a l'estanc a berenar fins que els meus pares em vénen a recollir. Allà dins, amb l'olor de tabac i paper, amb la calidesa dels llibres que poblen les prestatgeries, amb la dolces de la Tatà (i la paciència de les dependents: em recordo en especial de la Maria Angorrilla), em sento protegit, estimat, lluny dels perills i l'hostilitat del món exterior. I amb aquella aclaparadora simplicitat amb què succeeixen

les coses més obvies de la vida, la Tatà es va fent gran, com jo mateix...

Coincidint amb la torbadora arribada de la pubertat, entro a treballar a l'estanc als estius. Comparteixo algunes temporades amb la Maria Rosa Agudo (l'Oli) i amb d'altra gent que també treballa a les galeries: en Marc, la Laura, l'Antoñita, la Remei, la Sol... I malgrat que tots anem de bòlit, no deixem escapar l'oportunitat de divertir-nos: no hi ha sant o aniversari que ens passi per alt. Però la que sempre té més ganes de gresca, la que sempre està disposada a fer xerinola i riure és la Gracieta. Amb una rialla mürria i la copa de "xampanyito", que deia ella, la Tatà fa gala d'una vitalitat i un humor envejables.

Tot i el pas del temps, la Gracieta continua ferma rere el taulell, per bé que ara necessita seure de tant en tant perquè el cos ja no li respon com abans. Cada divendres, quan torno de la universitat, la visito a l'estanc i li explico com m'ha anat la setmana i com progressen els meus estudis. Sempre descobreixo una espurna d'orgull a la seva mirada: quan acabo la carrera, quan li dic que me'n vaig a Anglaterra, quan publico el meu primer llibre... I en un silenci tàcit i eloqüent, tots dos ens adonem que han passat gairebé trenta anys des que aquell marrec va aprendre a caminar tot agafant-se a les lleixes de revistes. L'evidència em diu que la Tatà s'ha fet vella, fins i tot intueixo que algun dia ens deixarà, però em resisteixo a creure-ho perquè els seus ulls desprenen la mateixa força d'antany. Potser em fa l'efecte que la gent com ella no s'ha de morir mai, ja que fins al darrer alè mantenen l'orgull i les ganes de viure. Potser penso que, passi el que passi, ella i l'estanc ja han assolit el merescut privilegi de convertir-se en una institució de Begur. Qui sap! Segons com em consola saber que la Tatà ha viscut la vida amb absoluta llibertat i, per damunt de tot, ha sabut treure'n tot el suc.

